

OCENA Dramska uprizoritev

Pod pomarančno kožo

SLAVKO PEZDIR

Maja Pelević: Pomarančna koža

režija Ivana Djilas

Mala scena MGL

premiera 8. 10. 2010

Na Mali sceni MGL so v tekočem prevodu Teje Kleč, duhoviti režiji Ivane Djilas in natančni dramaturgiji Eve Mahkovic učinkovito predstavili slovensko praižvedbo sodobne »črne komedije« Pomarančna koža (Pomorandžina kora, 2006) mlade srbske dramatičarke Maje Pelević (r. 1981 v Beogradu).

Fragmentarno sestavljena igra, v kateri si sledijo utrinki ženskih samogovorov, dnevninskih zapiskov, vodnikov skozi načrtovane dnevne in tedenske obveznosti, bežnih dialogov z drugimi v družabnih klubih, lepotilnih salonih, zdravstvenih ordinacijah, odgovori na standardne vprašalnike v ženskih revijah ipd., »na tisoč in en način« oživlja nezavidljivi položaj sodobne izobražene, osvobodjene in primerno finančno situirane mlade meščanke, ki si lahko privoščijo, ki utegne in hoče po diktatu vsenavzočih reklamnih sporočil »storiti kaj zase, ker se ceni«. Kot se izkaže, je vsakdanje življenje medijevsko ukročeno ženske zreducirano zgolj in samo na nenehno bojevanje proti grozeči pomarančni koži oz. celulitu kot metafori v potrošniški civilizaciji preplete nemladostne neprivlačnosti, neuspešnosti in zavrženosti. Da bi bila ženska čim dlje videti mlada, vitka, prožna in spolno privlačna po standardih, ki jih narekujejo medijska in modna industrija, se je prisiljena brez prestanka ukvarjati s svojim zunanjim videzom in vsem, kar bi utegnilo vplivati nanj.

In da bi njena zagata še hujša, ob vsesplošnem neredu življenjskih vrednot ter pod diktaturo vsiljenega življenjskega sloga vse bolj kopnijo in izginjajo partnerska odgovornost, zanesljivost in dobesedno moškost potencialnega partnerja, s katerim naj bi po komaj še prepoznanem globljem klicu narave spočela otroka in vzgojila novega člana človeške skupnosti. V svetu medijsko oglaševane ter (le pogojno) kupljive mladosti, lepote in užitka so edine zanesljive posledice vsega tega mazohističnega ženskega naprežanja in trpljenja standardizirana zunanost brezosebne lutke ter globoka notranja nezadoščenost, osamljenost in praznina, iz katere ni videti (od)rešitve.

Režiserka Ivana Djilas je nadvse zgovorne okruške sodobne in univerzalne medijsko ukročene ženske usode postavila v žanrski okvir

pogrošne modne revije in zabavlaškega kabareta, v katerem je dovolj prostora za hipne preskoke iz vsakdanosti v fiktivno resničnost, iz notranjega samogovora v posnetke vsakdanje banalnih dialogov. Za učinkovito in bleščeče prizorišče s tremi visokimi ogledali in skrbno izbranimi ter sodobno oblikovanimi kosi pohištva, s katerimi je nakazovala spremembe prizorišč, je poskrbel scenograf Branko Hojnik. Z elegantnim ženskim perilom kože in drugih barv ter pokritimi »lobanjami« pod začetnimi stereotipnimi lasuljami pa je kostumografka Jelena Proković učinkovito poudarila z modo vsiljeno uniformiranost in standardiziranost brezosebnih ženskih obrazov in postav ter obenem omogočila tudi pogled »pod pomarančno kožo« protagonistk. Za časa vsakršnega (samo) reklamiranja ustrezno napadalne, svetovljansko anglizirane in trendovsko umetno ritmizirane songovske in glasbene poudarke je poskrbel skladatelj Boštjan Gombač (s sodelujočim vokalom Mateje Starič).

Med tremi različicami sodobne ženske je najmlajša in središčno Ono s širokim razponom svojih igralskih in gibalnih izraznih sredstev prepričljivo tragikomično oživila Mojca Funkl. Z večjo mero življenjske izkušenosti in posmehljive dvomljivosti nekoliko starejše generacije sta ji skupno sporočilo ves čas partnersko pomagali zaokrožiti Judita Zidar kot Zrela in Mirjam Korbar Žlajpah kot Problematična. Samoposmehljivo karikaturo sodobnega poženščeno maziljenega, cagavega, vase zaverovanega in sebi zadostnega Njega pa je rafinirano izrisal Primož Ekart.

Stran / Page: 17

Doseg / Reach: 129000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 290 cm2

2 / 2

Judita Zidar, Mirjam Korbar Žlajpah, Primož Ekart in Mojca Funkl (z leve)

FOTO MIMI ANTOLOVIČ